

meestersportretten op het stadhuis te completeren nog achteraf mr. J. Wytema geschilderd. Het was in 1953, vijftig jaar na diens vroege dood en bij de povere hulpmiddelen stond de familie versteld van de gelijkenis. Te noemen zijn verder de plaquettes voor de architecten Rose en Viergever met hun medaljons in bronsreliëf, om daarmee bij de portretkunst te blijven.

Ook het rijk liet zich niet onbetuigd zij het op ander terrein. Van der Plas maakte het bouwbeeldhouwwerk van het belastinggebouw aan de Puntegaalstraat en dat aan de Marinierskazerne. Hij kreeg ten slotte een ere-geld en op zijn 70ste verjaardag zelfs een cadeautje onder couvert van C.R.M.!

Men kan dus niet zeggen, dat van overheidswege erkenning is uitgebleven. Maar toch is er wel iets aan hem goed te maken. Gevraagd hoeveel portretten hij in de loop van zijn werkzame leven heeft gemaakt, wist hij dat niet goed. Hij schatte het aantal ruwweg op vierhonderd!

Aan eerbetoon is het bij de penning van de Leuve, die de Rotterdamse Kunststichting hem toekende, gebleven. Tot een tentoonstelling in het Museum Boymans-van Beuningen als een hulde van zijn geboortestad is het nimmer gekomen. De portretten zijn voor het overgrote deel in opdracht vervaardigd. Het wil zeggen, dat zij van het atelier stuk voor stuk overgingen in particulier bezit en aldus verspreid werden over het hele land. Exposities en publiciteit kwamen er nauwelijks bij te pas: het werk recommandeerde zichzelf. Bij deze gang van zaken kan men zeggen, dat het buiten de kring van vrienden en opdrachtgevers toch eigenlijk onbekend is gebleven. Een keuze – en er is materiaal genoeg voor een strenge – zou tot een overzichtstentoonstelling kunnen leiden, waarop het aan verrassingen niet zou ontbreken. Dat daarbij de getekende portretten niet over het hoofd gezien mogen worden, zal na hetgeen hier betoogd is geen vermelding meer behoeven.